

Закопане золото (народна казка)

Автор Невідомий

Мав батько трьох синів. Були вони дуже ліниві. Щоб їх прогодувати, батько працював, як віл, — чорнів від роботи, руки йому пухли, а сини ходили собі понад ріки, лісами, вилежувалися у садку.

Казав їм батько:

— Сини мої, працюйте, бо тяжко вам буде, коли я вмру.

А найстарший син відказує:

— Ей, тату, працюй, поки можеш, а ми будемо працювати, як тебе не буде.

— Та ти не вмієш нічого, — каже батько.

— Я оженюся — буде жінка працювати.

Другий син говорить:

— І я оженюся. А третій:

— Я так само зроблю.

Батько працював-працював та й занедужав. Прийшли сини питають:

— Тату, ти вмираєш, а що нам лишаєш?

А батько бідний був, але мав мудру голову, подумав і каже:

— Діти, шукайте в землі золото.

— А в якому місці ви золото закопали? — питають сини.

— Оцього я вам не скажу, — відповідає батько. — Копайте город, орить ниву, садіть, обробляйте, збирайте — там і золото знайдете.

Полежав батько трохи та й умер. Прийшла зима, сини переїли все те, що батько настав, а нового нічого не садили й не сіяли. На другу зиму голодують ліниві сини.

Пішов найстарший брат пари шукати — вернувся з гарбузом, пішов середульший сватати дівчину — не пішла за нього, пішов і наймолодший — ніхто не хоче ледарів. Добули якимось до весни, а навесні давай золото шукати. Перекопали весь город — не знайшли золота, засадили картоплею — вродилася їм файна картопля. Пішли ниву копати. Скопали ниву — нема золота, але посіяли пшеницю — вродилася пшениця така буйна, така здорова! Помолотили, відвезли зерно до млина, намололи муки, напекли хліба, посідали свій хліб їсти, а наймолодший брат каже:

— Ой, які ми, брати, дурні! Бачите? Золото уродилося. Правду нам тато казав, аби ми шукали в землі золото!

Брати повставали з-за столу, закасали рукави поза лікті й узялися до роботи. Відтоді земля давала їм золото: родився хліб. Вони дбали, все мали, скоро поженилися. Разом з жінками сходилися й при столі говорили:

— Якби-то наш мудрий батько тепер жив, то і нам би ліпше було.